

[Kim Behnke]

Forslagsstillerne påpegede bl.a., at lejekontrakten var indgået allerede 10 år tidligere, uden at bebyggelse var påbegyndt, og at lejen er fastsat til et symbolsk beløb på kr. 1.000 om året, uanset at grundværdien udgør 13,6 mio. kr. Forslagsstillerne påviste, at lejeforholdet kan ophæves, såfremt »arealer . . . ikke har været benyttet til de anførte formål i et år«. Forslagsstillerne gjorde under Folketingets behandling af forslaget (FF 2453) opmærksom på, at Komiteen for Det Islamiske Kulturcenter er sammensat af repræsentanter for en række udenlandske ambassader og ikke af herboende danske eller udenlandske islamiske statsborgere.

Forslaget blev af forsvarsministeren og Folketingets øvrige partier afvist dels med henvisning bl.a. til de muslimske landes ønske om at opføre moskébyggeriet, dels med henvisning til, at der allerede forelå et konkret byggeprojekt, der afventede vedtagelsen af en lokalplan.

I mellemtiden har Københavns Kommune trods omkring 6.000 skriftlige protester fra lokalbefolkningen godkendt lokalplanen.

Det har nu vist sig, at planerne om kulturcenteret og moské alligevel ikke ønskes gennemført. Formanden for Islamisk Kulturcenter, Mohamed Mansuri, og det socialdemokratiske borgerrepræsentationsmedlem Hamid Eli Mousti oplyser den 9. december 1992 samstemmende til Ritzaus Bureau, at projektet aldrig har interesseret herboende muslimer, men udelukkende været et ønske blandt muslimske landes ambassader i Danmark.

På denne nye baggrund må det eneste rigtige være, at forsvarsministeren nu opsiget lejekontrakten. Det kan skabe afklaring i muslimske kredse, og samtidig vil det imødekomme lokalbefolkningens klart udtalte ønsker. Der er ikke noget behov for at trække denne nu 12 år gamle sag i yderligere langdrag.

Svar (18/12 92):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Jeg kan oplyse, at lejer, Komiteen for Det Islamiske Kulturcenter, ikke har meddelt Forsvarsministeriet, at planerne for kulturcenter og moské ikke ønskes gennemført, eller at lejemålet ønskes opsagt.

Spm. nr. S 253

Til *energiministeren* (11/12 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvorledes skal virksomheder placeret i områder uden for fjernvarme- og/eller naturgasforsyning forholde sig i relation til fremtidig energiforsyning?«

Begrundelse

En række virksomheder (f.eks. landbrug og gartneri) er beliggende uden for områder med forsyning fra fjernvarme- og/eller naturgassystemerne. Disse forbrugere er tvunget til fortsat at anvende olie eller kul. Med den nye CO₂-afgift bliver specielt olie- og gasforbrug straffet.

Ministeren bedes oplyse, hvilke muligheder sådanne virksomheder har for at tilrettelægge en fremtidig energiforsyning, hvor CO₂-bidrag osv. kan nedbringes.

Ministeren skal ikke svare, at de »bare« kan spare på energien, eftersom adskillige har anvendt de seneste 10 år til markante energireduktioner.

Svar (21/12 92):

Energiministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Fra og med 1. januar 1993 får CO₂-afgiften virkning for erhvervslivet. Herved pålægges erhvervslivet afgift på forbruget af energi i modsætning til hidtil, hvor det har været fritaget, når bortses fra afgifter på benzin.

Virksomheder beliggende uden for områder med fjernvarme eller naturgas har færre muligheder for at skifte mellem de forskellige brændselsformer for derved at reducere udgifterne til energi, herunder afgiftsbetalingen. Omkostningerne stiger derfor især for disse virksomheder.

For at reducere afgiftens konkurrencemæssige konsekvenser over for udlandet er der indbygget en særlig refusionsordning, hvorefter virksomheder med et stort energiforbrug kan få nedslag i afgiften. Er der tale om særlig energiintensive virksomheder, hvor CO₂-afgiften overstiger 3 pct. af det særlige refusionsgrundlag (promsgrundlaget), findes der endvidere en særlig tilskudsordning. Kravet for at få dette tilskud er, at der gennemføres et energisyn, og at virksomhederne derefter foretager de investeringer i energieffektivisering, der afdekkes gennem energisynet, og som har en tilbagebetalingstid på under to år.